

Peter Swanson

VÉDTELENÜL

VS V I L Á G S I K E R E K

Peter Swanson

VÉDTELENÜL

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Her Every Fear

Copyright © 2017 by Peter Swanson
All rights reserved.

Hungarian translation © Kiss Ádám

© General Press Könyvkiadó, 2017

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
KISS ÁDÁM

A versrészletet fordította
SZABÓ T. ANNA

A borítót
KENYŐ ILDIKÓ
tervezte

A borító Clem Onojeghuo fotójának felhasználásával készült.

ISSN 1416-7026
ISBN 978 963 452 083 2

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4-8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KENYŐ ILDIKÓ
Készült 18 nyomdai ív terjedelemben

Nyomdai előkészítés TORDAS és TÁRSA Kft.
Ez a könyv a debreceni könyvnyomtatás
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Zrt.-ben készült.
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

1. fejezet

A Logan reptérről a Boston belvárosába vezető leggyorsabb út a másfél kilométer hosszú Sumner alagúton át vezet. A hely sötét, nyirkos, alacsony mennyezetű, és úgy néz ki, mintha száz éve épült volna, ami nem is áll messze a valóságtól. Április 24-én, pénteken, egy meleg tavaszi estén a Bostoni Egyetem egyik elsőéves hallgatójának az autójából épp az alagút közepén fogyott ki a benzin, így a csúcsforgalom egyetlen sávban vánszorgott a szokásos kettő helyett. Kate Priddy még soha nem járt Bostonban, így fogalma sem volt arról, hogy egy alagútban köt majd ki a bostoni kikötő alatt, és pánikolni kezdett a dugóban veszteglő taxi hátsó ülésén.

Nem ez volt az első pánikrohama – aznap sem. Reggel már leküzdött egyet, amikor kilépett a londoni Belsize Parkban lévő lakásából a hűvös hajnalba, és hirtelen úgy érezte, hogy a lakás-csere egész gondolata a valaha megfogant legrosszabb ötlet volt, amibe belement. De elkezdte a légzőgyakorlatait, ismételte a mantráját, miközben azt mondogatta magának, hogy már túl késő kihátrálni a dologból. A másodfokú unokatestvére, akivel még sosem találkozott, már a Bostonból Londonba tartó éjszakai járaton ült. Ő költözik majd a lakásába hat hónapra, amíg Kate a férfi Beacon Hill-i otthonát veszi birtokba.

A sötét alagútban veszteglő taxiban átélt roham azonban sokkal rosszabb volt bármelyiknél, amelyik mostanában rátört. A végtelen járat csillogó falai összehajoltak fölötte; mintha egy óriáskiülő egyre szűkülő testében rekedt volna, és Kate érezte, hogy a gyomra összeszorul, a szája pedig kiszárad.

A taxi előrébb araszolt. A hátsó ülés testszagtól és valamilyen virágillatú autóillatosítótól bűzlött. Kate a legszívesebben letekerte

volna az ablakot, de nem ismerte az amerikai taxizás illemtanát. A gyomra megint összeszorult, és görcsölni kezdett. *Mikor voltam utoljára végén?* – kérdezte magától, és a pánik még erőteljesebb hullámokban tört rá. Az érzés ismerős volt: a szívverése felgyorsult, a végtagjai lehültek, a tárgyak kontúrjai kiélesedtek. De tudta, mit kell tennie. *Csak egy pánikroham, váratlan adrenalinlöket. Nem árthat, nem ölhet meg, észre sem fogják venni. Hagyd, hogy megtörténjen! Sodródj vele! Várd ki a végét!*

De ez most más, mondta magának Kate. A veszély valósnak tűnt. És hirtelen megint a windermere-i házikóban találta magát, ott guggolt és lapult a bezárt szekrényben, a hálóinge vizelettől volt nedves, George Daniels pedig az ajtó túoldalán állt. Szinte ugyanazt érezte, amit akkor is: a benne turkáló, hideg kezét, ami úgy facsarja össze a gyomrát, mintha egy nedves konyharuhát akarna kicsavarni. Aztán jött a sörétes puska lövésének robaja, majd a hosszú órákon át tartó, szörnyű csend. Mire végre kihúzták a szekrényből, a tagjai egészen elgémberedtek, teljesen berekedt a sok sikítástól, és azt sem tudta megmondani, hogyan maradt életben, és miért nem halt bele a félelembe.

A visszhangzó dudálás hangja rángatta vissza a taxi hátsó ülésére. Elhessegette a Windermere-rel és George-dzsal kapcsolatos gondolatait, és olyan mély levegőt vett, amekkorát csak tudott, pedig úgy érezte, mintha hatalmas súly nehezedne a mellkasára.

Nézz szembe vele! Fogadd el! Sodródj vele! Hagyd, hogy teljen az idő!

A szavak ezúttal nem segítettek. Kate érezte, hogy gombostűnyire szűkül a torka, a tüdeje pedig kétségbeesetten próbált oxigénhez jutni. A taxi hátuljában ugyanaz a dohos penészszag terjengett, mint a szekrényben, mintha valami sok-sok nyárral ezelőtt döglött volna meg a falak között. Eszébe jutott, hogy elrohanhatna, amitől csak még jobban bepánikolt. A piruláira gondolt, a felírt benzodiazepinekre, amelyeket már csak nagy ritkán vett be, de azért mindig magával hordott, mint egy gyermek, akinek már nincs szüksége a takarójára, de azért mégis mindenhová magával hurcolja. Csakhogy a gyógyszer a táskájában maradt, amelyet a kocsi rohadt csomagtartójába tett. Kinyitotta cserepes száját, hogy mondjon valamit

a taxisofőrnek, meg akarta kérni, hogy nyissa ki a csomagtartót, de nem bírt megszólalni. És ebben a pillanatban – amelyet már oly sokszor átélt – teljesen meg volt győződve róla, hogy meg fog halni. *A pánikrohamok nem ölhetnek meg. Hát persze hogy nem,* gondolta, és szorosan lehunyta a szemét, mintha csak egy vonat süvített volna felé. Ennél rosszabbul nem is dönthetett volna. Az egész világ eltűnt a feketén tátongó szekrényben, már fojtogatta a halál. A belső szervei is mintha cseppfolyóssá váltak volna.

Nézz szembe vele! Fogadd el! Sodródj vele! Hagyd, hogy teljen az idő!

A taxi egy egész autóhosszal előrelendült, majd újra megtorpant; ettől az apró mozgástól Kate valamivel jobban kezdte érezni magát, mintha a mantra ereje lendített volna a járművön. Újra elismételte, miközben folytatta a légzőgyakorlatot.

A sofőr szétfeszítette az ujjait, megrázta a kezét, és mormogott valamit maga elé a koszos szélvédőnek, de Kate nem értette. Valamiért azt hitte, hogy az amerikai taxisok tipikus amerikaiak lesznek: alacsony, sapkás férfiak cigarettacsikkal a szájukban, hangoz beszélőek, amerikai kiejtéssel. De ez a taxis turbánt meg sűrű szakállat viselt, és azt leszámítva, hogy az autó bal oldalán ült, dolgozhatott volna akár Londonban is.

– Milyen hosszú ez az alagút? – nyögte ki végül Kate az elválasztóüvegen át. Megtörtnek és bátortalannak érezte a hangját.

– Történt valami előttünk.

– Mindig ez van?

– Megezik néha – vont vállat a sofőr.

Kate feladta, és hátradőlt az ülésen. Megdörzsölte a combját. Az autó tovább araszolt előre, egyszerre csak néhány métert tett meg, de miután elhaladt a veszteglő Chevy mellett, mindkét sáv megnyílt, és újra folyamatosan haladhatott tovább az útján. Kate az orrán vette a levegőt, és a száján fújta ki. Ellazította ökölbe szorított kezét, mire az ujjpercei roppantak egyet. A hüvelykujjával meghatározott sorrendben kezdett dobolni az ujjbegyein. A gombostűnyíre összeszűkülte torka is kitágult valamelyest.

Elhagyták az alagutat, és Kate egy pillanatra megpillantotta az eget borító, vastag felhőket, mielőtt a taxi alábukott volna egy másik

alagútba. Itt azonban nem volt semmiféle fennakadás. A taxis igyekezett behozni az elvesztegetett időt, és egy másik, gyorsabb utat választott, amely a Charles-folyó mellett kanyargott. Még épp elég világos volt ahhoz, hogy Kate kivehesse a baloldalt elsuhanó téglaházak hátát. A folyó sima tükrét egy csónakban ülő evezős szelte.

A taxis váratlanul, élesen balra fordult, majd visszakanyarodott egy szűk útra, amelynek mindkét oldalán ugyanolyan téglaházak álltak, a járda mentén pedig virágzó fák magasodtak.

– Bury Street – jelentette be a sofőr.

– A 101. lesz az.

– Rendben. – A sofőr felgyorsított, majd lassított, fél kerékkal felhajtott a járdára, és hirtelen megállt egy téglából készült boltív alatt, amelynek a tetején lévő kis kőbe a százegyes számot vés-ték. Kate belátott a kertbe, ahol egy apró szökőkút állt. A háromszintes lakóház három oldalról vette körül az udvart. Sajgó gyomra a korábbi pánikrohamára emlékeztette, és némi büntudattal gondolt a másod-unokatestvérére, Corbin Dellre, aki valamivel korábban érkezett meg az ő átlagos észak-londoni otthonába. De a férfi pontosan tudta, mire vállalkozik. Több e-mailt is váltottak. A nő egyszobás lakása otthonos volt, és a metróállomásig sem kellett sokat sétálni, de Corbin rezidenciája már a korábban látott képek alapján is egy Henry James-regénybe illett. Ám Kate még így sem számított arra, hogy ilyen lesz az udvar bejárata; az egészen olaszos hangulatú hely a legkevésbé sem passzolt az általa eddig látott Bostonhoz.

A járdaszegélynél várakozott, amíg a taxis kivette a két táskáját, egy nagy gurulós bőröndöt és egy még nagyobb utazótáskát. Már előző héten váltott dollárt a londoni bankjában, így most kifizette a sofőrt a papírvékony bankjegyekkel, de fogalma sem volt, hogy mennyi borralalót is adjon, ezért a végén valószínűleg túlságosan nagylelkű lett. Miután a férfi elhajtott, Kate feltette az utazótáskát a gurulós bőröndre, és belépett a boltíves kapun.

Félúton járt a félig térkővel, félig téglával borított udvaron, amikor kivágódott a középső ajtó, és a kezét lengetve egy testes portás rohant elé.

– Helló, helló! – szólalt meg a férfi. Hosszú, barna esőkabátot

viselt az öltöny felett, és egy napellenzős sapkát nyomott a fejébe. A sapka alól sötét keretes, vastag lencsés szemüveg kandikált elő. Sötétfekete bőre és hófehér bajsza volt, amely az egyik oldalon kissé sűrűbben nőtt, mint a másikon.

– Helló! – köszöntötte Kate. – Katherine Priddy vagyok. Corbin Dell lakásában fogok lakni.

– Igen, hallottam a dologról. Mr. Dell Londonba költözik fél évre, maga pedig ide. Azt hiszem, ezt a kört Boston nyerte – kacsintott rá, mire a Kate mellkasára nehezedő feszültség kissé enyhült.

– Abban nem vagyok biztos – jegyezte meg Kate.

– Ritkán tévedek – kontrázott a férfi. Kate valahol azt olvasta, hogy a bostoniak hírhedten ridegen bánnak a vendégekkel, de a portás eddig alaposan rácăfolt erre.

– Látom, minden ingóságát magával hozta – vette szemügyre a két táskát a férfi. Kate inkább megérezte, mintsem látta, hogy egy nő elsiet mellette, és belép az épületbe. A férfinak látszólag nem tűnt fel a dolog.

– Ha tud segíteni a bőrönddel, én majd hozom a táskát – ajánlotta Kate, és ketten végül leküzdötték a három kopott márványlépcsőt, amely az épület előterébe vezetett. A férfi a csempével borított padlón hagyta a bőröndöt, és gyorsan a recepció másik oldalára lépett. A súlyához képest könnyedén mozgott.

– Megigértem Mrs. Valentine-nak, hogy felhívom, ha ideért. Ő a közös képviselő, és szeretné körbevezetni az új lakásában.

– Ó, rendben! – mondta Kate, majd körülnézett. Az előtér szűk volt, de gyönyörű. Egy üvegborítású, négylámpás csillár lógott a nagy belmagasságú terem plafonján. A falakat ragyogó krémszínre festették.

– Miss Priddy az előtérben várja – szólt bele a férfi a telefonba, majd visszatette a kagylót. – Máris itt lesz. Addig rakjuk be a csomagját a liftbe. Az északi szárny második emeletén van a lakása. Onnan remek a kilátás a Charles-folyóra. Járt már Bostonban?

Miközben Kate bevallotta, hogy igazság szerint még soha nem járt az Egyesült Államokban, egy magas, fájdalomosan sovány, hetven év körüli nő sétált le az egyik oldalsó lépcsőn, a cipője finoman kopogott a csempén. Hosszú, fekete ruhát és virágmintás sá-

lat viselt. Ősz haját ízléses kontyba fonta. Kate eltöprengett, hogy vajon mindig így öltözik-e, vagy később lesz valamilyen programja. A nő Carol néven mutatkozott be, és kezét fogott Kate-tel; a szorítása olyan volt, mintha zsebkendőbe csavart fapálcikákat szorongatott volna az ember.

– Biztosan egyedül is megtalálta volna Corbin lakását, Kate, de arra gondoltam, nem árt a fogadóbizottság. – Miután az inas betette Kate bőröndjeit a liftbe, Carol elvette a kulcsot a férfitől, majd felvezette a lányt a kanyargós lépcsőn. – Nem gond, ha gyalog megyünk? Ez a napi tornám.

Kate biztosította a nőt arról, hogy szívesen sétál, és megkönynyebbült, amiért nem kellett liftbe szállnia.

A második emeleten Carol balra fordult, Kate pedig követte a sötét szőnyeggel borított folyosón, amelynek jobb és bal oldalán, illetve a végében is egy-egy ajtó nyílt. A bal oldalin egy Kate-tel nagyjából egyidős nő kopogtatott épp. Úgy emlékezett, hogy őt látta korábban az udvaron is.

– Segíthetek? – érdeklődött Carol határozottan.

A nő megfordult. Farmert és ovális nyakkivágású pulóvert viselt. Sötét haját rövidre vágatta, és már-már csinosnak tűnt, azt leszámítva, hogy nem látszott az álla. Ez annyira szembetűnő volt, hogy Kate egy pillanatra eltöprengett, talán valami szörnyű, államputációval járó balesete lehetett a nőnek.

– Itt dolgozik? Megkaphatnám ennek a lakásnak a kulcsát? Aggódok a barátom miatt. – Orrhangon, magas, idegeskedő hangszínnel beszélt.

– Miért aggódik? – kérdezte Carol. – Minden rendben?

– Nem érem el. Úgy volt, hogy együtt ebédelünk, és felhívtam a munkahelyén, de oda sem ment be. Most pedig aggódok.

– Beszélt a portással?

– Nem, rögtön feljöttem. Tudja, nem vall rá a dolog. Egy csomó üzenetet is írtam neki.

– Sajnálom – mondta Carol. – Nekem nincs kulcsom, de talán beszélhetne a portással, Bobbal. Ő biztosan tud segíteni. Hogy hívják a barátját? – Carol továbbindult, Kate pedig követte.

– Audrey Marshall. Ismeri?

– Már találkoztam vele, kedvesem, de nem tudok róla túl sokat. Menjen, beszéljen Bobbal! Ő majd segít magának. Már akkor illett volna, amikor meglátta az érkező vendéget.

Kate azon kapta magát, hogy a folyosó szélén sétál, a válla pedig a lambériával díszített falnak préselődik. A feldúlt barátnő éles, kétségbeesett hangjától Kate mellkasa megint összeszűkül, és érezte, hogy a pánik, akár egy felfújódó lufi, lassan kezdi szétfeszíteni. A gyógyszereire gondolt, amelyek pillanatnyilag elérhetetlen helyen, a gurulós bőröndbe tett neszesszerében voltak.

– Elég szokatlan – jegyezte meg Carol, miközben betette a kulcsot a folyosó végén lévő ajtó zárjába –, hogy valaki a portás megkérdezése nélkül jön be ide. Biztosan mindenkivel minden rendben van.

Ezt úgy mondta, mintha soha senkivel nem történe semmi rossz. Kate apja is folyton ilyen nevetséges, de jó szándékú kijelentéseket szajkózott. A lány már abban a pillanatban, amikor meglátta az új szomszédja ajtaján kétségbeesetten kopogtató nőt, biztosra vette, hogy valaki meghalt. Az agya egyszerűen így működött. És hiába tudta, hogy az elméje így reagál – és mindig a lehető legrosszabb végkifejletig feszíti a logika határait –, mégis teljesen biztos volt a dolgában. Olyannyira, hogy aznap Kate azt is szentül hitte, hogy a gyöngyöző homlokú, borzas bajszú fiatalember a repitéri váróteremben egy házi készítésű robbanószert rejteget a táskájában. És abban is biztos volt, hogy az Atlanti-óceán felett tapasztalt turbulencia egyre erősebb lesz, míg olyan könnyedén le nem szakítja a gép szárnyait, ahogy egy szadista gyerek tép szét egy pillangót. A fentiekből ugyan semmi sem valósult meg, de ez nem jelentette azt, hogy a folyosóról nyíló ajtó mögött nincs egy halott vagy haldokló lány. Hogyne lenne.

Kate immár Carolra összpontosított, aki még mindig a kulccsal babrált. Eltöprengett, hogy a nő madárcsontjai vajon képesek-e megbirkózni a zár reteszeivel, majd mély megkönnyebbüléssel nyugtázta, hogy az ajtó olajozottan, egy kattanás után kinyílik. Bár még sosem járt Corbin lakásán, gondolatban már birtokba vette. Minél előbb szeretett volna bejutni, hogy érezhesse az otthon nyújtotta biztonságot. Úgy tűnt, mintha évek teltek volna el, ami-

óta elhagyta a biztos menedéket adó londoni lakását, ahol kétszer is ellenőrizte, hogy bezárta-e a főbejáratot; a taxi már várt rá a kanyarban. Carol kitárta az ajtót, Kate pedig hangokat hallott a folyosón. Megfordult, és meglátta Bobot, a portást, ahogy a táskát cipeli, az áll nélküli nő pedig előadja neki a panaszát.

– Először hadd segítsek a hölgynek, aztán utánanézőnk a barátjának – mondta a férfi.

Carol beterelte Kate-et az új otthonába, ahol a nő azonnal az iránt érdeklődött, hol találja a mosdót.

– Erre, kedvesem, a hálóból nyílik – mutatott Carol a megfelelő irányba, Kate pedig sietve elindult, miközben alig vett tudomást az elegánsan berendezett szobáról, és gyorsan bezárkózott a fekete-fehér csempével borított, hatalmas fürdőbe. Leült a vécéfedőre, és bár tudta, hogy a gyógyszerek nincsenek benne, kinyitotta a táskáját. Az oldalzsebben, egy műanyag üvegcsében ott volt a benzodiazepin. Amint meglátta, eszébe jutott, hogy még aznap reggel áttette a gyógyszert a bőröndjéből a táskájába. Hogy felejthette el ilyen hamar? Remegő kézzel tekerte le a kupakot, és víz nélkül lenyelt egy pirulát. Váratlanul a pániknál is rosszabb érzés kerítette hatalmába. Rettegett.

Nem lett volna szabad Amerikába jönnie.

2. fejezet

Bár a lakás hatalmas volt, Carol Valentine-nak nem lett volna harminc percre szüksége a körbevezetéshez, a nő azonban szemmel láthatóan élvezte a szerepet. Megmutatta a diófa erezetes tölgyfa padlót, a kazettás mennyezetet, a kandallót és az általa csak Júlia-erkélynek nevezett balkont, amely valójában inkább egy derék-magasságú korlát volt, fél méterre a plafonig érő, kétszárnyú üveg-ajtótól. Kate rögtön tudta, hogy ezt sosem fogja kinyitni.

– Tetszik? – kérdezte Carol a körbevezetés után, bár a lány már legalább ezerszer kifejezte a csodálatát.

– Igen. Nagyon. Otthonos.

– Gyönyörű a berendezése, nem gondolja? Bárki azt hihetné, hogy egy Corbinhoz hasonló fiatalember... – Carol nem fejezte be a gondolatot, és finoman elmosolyodott, papírvékony bőre úgy feszült változó arcvonásaira, hogy látni engedte a nő koponyájának a kontúrjait. – Milyen a londoni lakása?

– Az egész elférne ebben a nappaliban – vallotta be Kate. – Kicsit büntudatom van. Én jártam jobban.

– Igen, de London...

Kate nagyot ásított, és gyorsan eltakarta a száját.

– Jaj, kedvesem, biztosan nagyon kimerült. Megfeledkeztem az időeltolódásról.

– Tényleg fáradt vagyok – jegyezte meg Kate. – Otthon általában ilyenkor fekszem le.

– Próbáljon meg a szokásosnál egy kicsit tovább fennmaradni, hogy enyhítse a jet laget. Én a túloldalon lakom, épp szemben. A mi lakásunknak ugyanilyen a beosztása. Ezeknek van a legjobb kialakítása. Főleg a magáénak, mert innen a várost és a folyót is látni lehet – fogta suttogóra a hangját, mintha a többi lakó is meghallhatná, amit mond.

– Tényleg gyönyörű – bólintott Kate.

– Tudja, az épületet egy velencei palazzóról mintázták.

– Feltűnt az olaszos stílus. Már az udvaron.

– Az építész bostoni, de egy darabig Olaszországban élt, aztán hazaköltözött. Persze ez még évekkkel ezelőtt történt. A férjem szívesen mesél majd róla, ha átjön hozzánk egy italra.

Aztán Carol távozott, Kate pedig bezárta mögötte az ajtót. Egy darabig csak álldogált, és még mindig nem tudott napirendre térni a fürdőben történtek felett, ahogy megtalálta a gyógyszereit a táskájában, miután elfeledkezett arról, hogy oda tette őket. Ám azóta kicsit összeszedte magát, és lenyugodott. De az is lehet, hogy csak a gyógyszer tette a dolgát, és megnyugtatólag hatott rá.

Egymagában újra bejárta a lakást, és alaposabban is megnézte a részleteket, a beépített könyvespolcot, a képeket a falon. Minden szoba gyönyörű berendezéssel büszkélkedhetett, de mégis valahogyan személytelenek tűntek, mintha a tárgyakat egy lak-

berendező válogatta volna össze; ez valószínűleg így is történt. A hálóban, a párnázott fejtámlájú franciaágy túloldalán egy alacsony komód állt, amelynek a tetején legalább tizenöt bekeretezett kép sorakozott. Családi felvételek, a legtöbb fekete-fehér, nyaralásokon készülhettek. Hajók és tengerpartok. Kate alaposabban is szemügyre vette őket. Más, korábban látott képekről felismerte Corbin édesapját, saját édesanyja unokatestvérét. A legtöbb fotón feltűnt, általában Corbinnal és Kate másik másod-unokatestvérével, Philippel. Azon töprengett, hogy vajon miért nincs kép Corbin édesanyjáról a komódon, de aztán eszébe jutott, hogy ez a lakás Corbin elvált édesapjáé volt a halála előtt, így valószínűleg az ő képei sorakoznak itt, és nem a fia felvételei.

Kate azon morfondírozott magában, hogy vajon a lakás többi része is az apa stílusát tükrözi-e. Arra tippelt, hogy nagyrészt igen. Az alapján, amit az édesanyjától hallott, Richard Dell az 1970-es években költözött Bostonba, hogy több időt tölthessen az amerikai feleségével. Pénzügyekkel foglalkozhatott – Lucy Priddy azt mondta a lányának, hogy „sok pénz fordult meg a két keze között” –, aztán az 1980-as években egész vagyont keresett. Richard és a felesége, Amanda a North Shore-on éltek egy tengerparti, New Essex-i udvarházban. Amikor a gyermekeik kamaszkorba léptek, elváltak, Amanda megtartotta a tengerparti házat, Richard pedig saját lakást vett Bostonban a Bury Street 101. alatt. A lakást Corbin örökölte, miután Richard úszóbalesetben meghalt a bermudai nyaralásán.

Kate mindezt a szüleitől tudta meg két hónappal korábban, egy vasárnapi ebéd során.

– A másod-unokatestvéred, Corbin megkeresett – mondta az asszony. Az üvegezett verandán üldögéltek ebéd után, épp bozrogattak. Kate apja, Patrick a border terrierjüket, Alice-t vitte sétálni.

– Ó! – mondta Kate.

– Szerintem még nem is találkoztatok. Vagy igen?

– Az unokatestvéred, Richard fia, ugye? Aki pár éve halt meg?

– Igen, megfulladt. Richarddal Charlotte esküvőjén találkoztál.

Nem tudom, emlékszel-e rá. Én az apja temetésén láttam először

Corbint. – Kate szülei egészen Massachusettsig utaztak a temetés miatt, bár mindezt összekötötték egy autós túrával Maine állam partján. Mindig is erre vágytak.

– Nagyon kedvesnek tűnt. És helyesnek. Majdnem úgy nézett ki, mint... Ki is az a színész a *Kémvadászokban*, akit úgy szeretsz? Valami Rupert.

– Rupert Penry-Jones. De hogy jön ez ide? Mintha mindjárt előállnál azzal, hogy elrendezted a kézfogót a másod-unokatestvéremmel. Mi ez, a sötét középkor?

Lucy erre elnevette magát; ezúttal nem azt a mesterkéltséget hallatta, amit olykor társasági helyzetekben produkált.

– Igen, kedvesem. Elrendeztem az egészséget. Dehogyan, de nem véletlenül hoztam szóba. Még nem fenyeget a teljes szenilitás. Corbin Dell valami céges ügy vagy hasonló miatt hat hónapra Londonba költözik, és küldött egy e-mailt nekem, mert tudja, hogy a városban laksz.

– Nem akar hozzám költözni, ugye?

– Nem, nem. Dehogyan. De azt megkérdezte, hogy érdekelne-e esetleg egy lakáscsere. Azt mondta, örülne, ha valaki lakna a bostoni otthonában, ő hozzád költözne. Így pénzt takaríthat meg, te meg fél évet Amerikában tölthetsz.

Kate kortyolt egyet a borából. Fehér volt, és meglehetősen édes.

– Mégis mihez kezdenék Bostonban?

– Arra gondoltam, hogy vehetnél órákat, amit mindig mondogatsz. Biztosan van ott valami grafikusképzés. És folytathatnád a rajzolásod.

– És mi lesz a munkámmal? – Kate épp akkor váltott rész-munkaidőről teljes állásra egy hampsteadi művészellátóban.

– Nos, azért az nem egy nagy karrier, nem igaz?

Bár Kate egyetértett az anyjával, azért kissé rosszulesett neki a megjegyzés, és inkább nem szólt egy szót sem. Egy része érezte, hogy butaság lenne visszautasítani egy ilyen ajánlatot. Hat hónap egy másik országban. Még sosem járt Amerikában, és Boston állítólag szép város. Azt hallotta, élhető hely, nem úgy, mint New York, Chicago vagy akár London. Lenne lakása. Ráadásul valószínűleg egy gyönyörű környéken. De minél jobban belegondolt a hely-

zetbe, annál idegesebb lett, mert érezte, hogy valószínűleg vissza fogja utasítani az ajánlatot. Még túl korai. Már jobban volt, de még nem épült fel teljesen.

– Úgy érzem, még csak most kezdek berendezkedni Londonban, és olyan simán mennek a dolgok, hogy nem tudom, merjem-e ezt megbolygatni.

– Hát persze, Kate! Ő vetette fel, úgyhogy gondoltam, megkérdezem. Teljesen megértem, ha nemet mondasz.

Miközben Kate az édesanyját hallgatta, rájött: az asszony sosem gondolta komolyan, hogy valaha is kihasználná a lehetőséget, és fél évre Bostonba költözne. A délután hátralévő részében ez a gondolat kínozta. Az apja visszajött az Alice-szel megtett sétájáról, aztán mindhárman úgy döntöttek, hogy még egyszer elmennek a Braintree központjában lévő White Swan étterembe, mielőtt Kate-nek el kellene érnie a londoni vonatot. A lány kissé becsicscentett, és hazafelé elképzelte, hogy mi minden jó sülnhetne ki ebből a fél-éves bostoni ott-tartózkodásból, aztán azt is, hogy mennyi baj történhet. Újra és újra a fülébe csengett az édesanyja hangja, aki egyértelműen tudta, hogy Kate nemet fog mondani. Amikor hazaért a londoni otthonába, a leginkább emiatt hívta fel a szüleit, és tájékoztatta őket, hogy meggondolta magát.

– Ó! – lepődött meg az édesanyja.

– Butaság lenne kihagyni. Nincs semmi, ami pillanatnyilag itt tartana. Persze titeket leszámítva.

– Meglátogatnánk.

– Mondd meg Corbinnak, hogy benne vagyok. Vagy inkább küldd el az e-mail-címét, majd megírom neki én magam.

Még aznap este elküldte a levelet Corbinnak, mielőtt inába szállt volna a bátorsága. A férfi nagyon lelkes volt. Abban maradtak, hogy április végétől október elejéig cserélnek. Kate felmondott a munkahelyén, majd talált egy grafikusképzést, ahol megtanulhatta az InDesign és az Illustrator programok használatát. Most pedig már itt volt Bostonban, de az első órája csak hétfő délután kezdődött. Visszasétált a nappaliba vezető előszobába, ahol Bob, a portás lerakta a táskáit. Tudta, hogy ki kellene pakolnia, de a fáradtság és az éhség teljesen úrrá lett rajta. Kiment a konyhába,

ahol mészakő pult és rozsdamentesacél konyhai eszközök várták. A helyiség úgy festett, mintha még sosem használták volna. Kinyitotta a hűtőt. A középső polcon egy üveg pezsgő árválkodott, amelyre egy öntapadós jegyzetlapot ragasztottak. *Isten hozott, Kate! Egészségedre!* – állt rajta girbegurba betűkkel. Büntudat lett úrrá a lányon, mert ő nem hagyott semmit Corbinnak a lakásban, bár egy jóval hosszabb üzenetben üdvözölte, és bemutatta neki a környéket.

A pezsgőt és egy fűszerválogatást leszámítva a hűtő lényegében üres volt. Kinyitotta a fagyasztót, és talált benne néhány csomag mélyhűtött vacsorát egy Trader Joe's nevű helyről. Elolvasta a fagyasztott burgundi marhapörkölt hátoldalán lévő használati útmutatót, és úgy döntött, képes lesz megbirkózni a feladattal. A doboz ismerős volt, de mégis eltért a megszokottól, a tápértékkel kapcsolatos tájékoztatás unciát használt a gramm és kalóriát az energia helyett. Rájött, miként működik a mikrohullámú sütő, és elkezdte felmelegíteni a vacsoráját, aztán csapvízzel teletöltött egy poharat, és még mielőtt elgondolkozott volna azon, hogy a víz iható-e, ki is itta a tartalmát. Az íze rendben volt, de eltért attól, amit megszokott. Több ásványi anyag lehetett benne. Aztán töltött magának egy pohár pezsgőt, a bejárati ajtóhoz sétált, az egyik szemét a kémlelőlyukhoz nyomta, és azon töprengett, mi történhetett a folyosón lakó, eltűnt lánnyal. Vajon Bob beengedte az ismerőst a lakásba? Valószínűleg nem, gondolta, és elmerengett a nő következő lépésén. A rendőrségtől sem számíthat sok segítségre. Kate épp elég amerikai rendőrsorozatot nézett ahhoz, hogy tudja, egy személy eltűnését legalább egy nap elteltével lehet bejelenteni. A folyosó üresen kongott. Talán túlreagálta a dolgot, és valójában nincs semmi baj. Meglehet, hogy az ismeretlen szomszéd megunt a nyomulós, áll nélküli barátját.

Kate a konyha L alakú gránitpultja mellett, egy bárszéken fagyasztotta el a meglepően ízletes vacsoráját. Töltött még egy pohár pezsgőt, kortyolt belőle egyet, és újra szörnyen kimerültnek érezte magát. Alig bírta tartani a fejét, és a gyomra is felfordult kissé. Úgy tervezte, hogy kipakol, és bekapcsolja a laptopját, hogy elküldhessen néhány e-mailt, illetve szeretett volna megnézni pár

amerikai sorozatot is, de ehelyett csak begurította a bőrröndjét a hálóba, turkált benne egy ideig, és megkereste a neszesszerét meg az alváshoz használt alsóit és pólóit. Aztán megmosta a fogát és az arcát, mielőtt bemászott volna a hűvös, friss takaró alá. Bár kimerültnak érezte magát, egy ideig éberem feküdt, és hallgatta a lakás alig kivehető neszeit: a forgalom távoli morajlását, a fűtés elfojtott kattanásait és valami mást – halk sziszegést –, amit nem tudott mire vélni. Mielőtt elaludt volna, arra gondolt, hogy még soha életében nem feküdt ennél kényelmesebb ágyban. Hagyta, hogy teljesen körülölelje.

Csak egyszer ébredt fel. Kék fények villogtak átlósan a mennyeze-
ten. *Hogyhogy nem szólnak a szirénák?* – töprengett Kate magában. Aztán az jutott eszébe: *Hol vagyok?* Végül két zavarodott másodperc után rájött. A szája kiszáradt, és borzasztóan szomjas volt. Hallott valamit, talán egy távoli vonat zaját. Forgolódni kezdett az ágyban, és az órája megvilágított számlapját kereste, amely elárulta volna, hogy mennyi az idő, de az elfüggönyözött ablakon beszűrődő fényeket leszámítva a szobában sötétség honolt.

Kate felült, majd újra visszahanyatlott. Túl fáradt volt ahhoz, hogy megkeresse a fürdőt, és kimenjen egy pohár vízért. Hogy is hívták azt a szomszédot? Az eltűnt lányt? Audrey Marshall, jutott az eszébe. Mindig is jól emlékezett a nevekre. George régebben azt mondogatta, hogy ez az ő szuperképessége. A lány, aki egyetlen nevet sem felejt el. Kate lehunyta a szemét, és úgy érezte, mintha valaki suttogna neki álmában. Erre rögtön felriadt. A hangok elhalkultak, és a szoba újra elsötétült. Vajon a rendőrség kék fényeit is csak álmodta? *Majd holnap kiderítem* – gondolta, és visszahanyatlott az álom tudattalan sötétjébe.